

TOMIS

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CEB CE VA VEADIM APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNSEȚA ÎN VEC = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

Preoțimea militantă de Pr. Teodor Samoilă. — Muce-
nicul Constantin Brâncoveanu de Pr. Ilie I. Danciu. —
Sfânta Cruce de Pr. Ștefan Bumbac. — Cultul Ortodox
de Icon. Al Poțincu. — Spre normalitate de Ec. Mihail
I. Buric. — Cum să tratăm postul de M. Popa. — Pe
marginea vremii de C. Georgescu-Obreja. — O săr-
bătoare de Pr. I. Teșanu. — Diverse.

D. 35.853/963

Tip. LUCRĂTORII ASOCIAȚI Strada Mircea 8 Constanța

www.ziuaconstanta.ro

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei TOMIS, la Sfânta Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonații particulari 120 lei
„ pentru cântăreți , 100 „

Colaboratori :

Ic. Gr. Dumitrescu-Vicarul Sf. Episcopii ; Ic. Gh. N. Ionescu-Revizor Eparhial; Ic. Em. Grosu-Profesor-Constanța ; Ic. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița ; Ic. Gh. Popescu-Urziceni; Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu, -Ialomița ; Pr. I. Popescu Durostor ; Ic. I. Ciolca-Ialomița ; Pr. George Petre-Ialomița; Pr. Alex. Alexandrescu, Perieți-Ialomița; Pr. I. O. Popa-Ialomița ; Ic. Corneliu M. Grumăzescu-București; Ath. P. Magea-rof-Sofia; Ic. M. Buric-Constanța ; Ic. I. Bercuși-Ialomița Pr. Alex. B. Ionescu-Ialomița; Pr. Ilie I. Danciu-Ialomița; Pr. T. Samoilă-Constanța ; Pr. Gr. D. Cruceanu, Cernica-Ifov și D-nii: I. Dinu-avocat-Constanța; C. Georgescu-Obreja-R.-Sărat.

TOMIS

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CEL CE VA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNSETA ÎN VEAC - IOAN. IV. 14 =

SUMAR

Preoțimea militantă de Pr. Teodor Samoilă. — Mucenicul Constantin Brâncoveanu de Pr. Ilie I. Danciu. — Sfânta Cruce de Pr. Ștefan Bumbac. — Cultul Ortodox de Icon. Al Poțincu. — Spre normalitate de Ec. Mihail I. Buric. — Cum să tratăm postul de M. Popa. — Pe marginea vremii de C. Georgescu-Obrejița. — O sărbătoare de Pr. I. Teșanu. — Diverse.

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.
Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei TOMIS, la Sfânta Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonații particulari 120 lei
„ pentru cântăreți , 100 „

Colaboratori :

Ic. Gr. Dumitrescu-Vicarul Sf. Episcopii ; Ic. Gh. N. Ionescu-Revizor Eparhial ; Ic. Em. Grosu-Profesor-Constanța ; Ic. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița ; Ic. Gh. Popescu-Urziceni ; Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu, -Ialomița ; Pr. I. Popescu Durostor ; Ic. I. Ciolca-Ialomița ; Pr. George Petre-Ialomița ; Pr. Alex. Alexandrescu, Perieți-Ialomița ; Pr. I. O. Popa-Ialomița ; Ic. Corneliu M. Grumăzescu-București ; Ath. P. Magea-rof-Sofia ; Ic. M. Buric-Constanța ; Ic. I. Bercuși-Ialomița ; Pr. Alex. B. Ionescu-Ialomița ; Pr. Ilie I. Danciu-Ialomița ; Pr. T. Samoilă-Constanța ; Pr. Gr. D. Cruceanu, Cernica-Ifov și D-nii: I. Dinu-avocat-Constanța ; C. Georgescu-Obrejița-R.-Sărat.

TOMISUL

FOAIE OFICIALĂ EPARHIALĂ

SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI EPISCOP GHERONTIE

PREOȚIA MILITANTĂ

Cine își propune să mediteze mai amplu asupra stărilor de lucruri actuale și ar fi ispitit să întreprindă o perspectivă de ansamblu a vieții noastre sociale, nu va întârzia să constate că sufletește ne găsim într'o fază tranzitorie.

Din avalanșa de dezorientare impecizie și nesiguranță, tendința de a brava elementele haotice a unei vieți deplasate, se defirește cu evidentă; iar rebotezarea ei în repeziunile unui creștinism activ se pare că-și sărbătorește începutul.

Conștiința și duhul lumii aceștia, ultragiate și umilite până acum de brutala nesocotință a materialismului barbar și ateu, ce-a infectat sufletul atâtor generații se pare că scoposește de a avea împărtășire cu spiritul religios.

Considerat de atâtea ca un anahronism ruginit într'un secol de lumină și claritate, aceste tinde a se reîntegra. Speranțele ilimitate puse în postulatele științifice singure socotite ca pozitive, nu a făcut decât să ironizeze aspru dogma religioasă și să exproprieze multe suflete de darurile ei.

Acum se observă o schimbare și părerile prind a se inversa oscilând până la dincontra. Mințele integre, conștiințele luminate, suflete alese și animate de simțăminte creștinești, știu să descopere revelațiunea adevărilor religioase, tocmai în cele mai intransigente postulate ale științei pozitive și eruditul doctor Paulescu a fost primul care a antrenat la această operațiune.

Ce vom zice de pleiada „Spiritualismului” grupată în jurul poetului, prin excelență creștin, Nichifor Crainic, care prin organele sale „Calendarul” și „Gândirea” se străduesc cu succes să descifreze ordinea reală a lucrurilor, și să le miruească cu pacea creștinismului activ. Ce sunt toate acestea și care este formula care să cuprindă sufletul veacului nostru?

Autocrația spiritului. Înțelepciunea creștină tinde spre înbelșugare sufletească. Demența veacurilor de rătăcire, de insolență și aroganță tăgăduire a dreptului de afirmare a credinței religioase se împuținează.

Aurora resurecției creștine se anunță, gânduri de devoțiune prind consistență și obiectivul creștin își exercită toată puterea de atracție. Și ca un corolar la toate acestea sufletul celor dedicați sacerdotului sfânt se resimte de această întrebare. Care este atitudinea noastră! Semnele timpului indică că vremea contemplației pure a trecut și că trebuie să trăim sub semnul militantismului.

Suntem invitați ca cu spiritul și cu acțiunea să ne înrolăm. Pasivitatea, lipsa de atitudine, mai mult ca ori când, ar fi dovadă de lașitate spirituală și de tăgăduire a oficiului nostru de reprezentanți ai lui Dumnezeu cu rosturi sfințitoare în lume. Sf. Toma D'Aquino spune relativ la rostul nostru. „Proprietatea oficiului sacerdotal este de a fi mediator între Dumnezeu și popor, de a da lucrurile sfinte în special rugăciunea și sacrificiu și de a aduce poporului în numele lui Dumnezeu binefacerile divine, grația și adevărul“.

Și dacă nimenea nu poate să se ingereze de sine în acest rol de mediator, de ambasador al supranaturalului și să împămâneze grația și adevărul afară de preot, apoi lui îi incumbă obligația imperios simțită, de a lua o atitudine.

Aceasta nu poate să fie alta decât una pozitivă, coordonată cu misiunea sa divină și mai ales să corespundă vremii noastre. Intradevăr aceasta este mai accesibilă căci uneltirile satanice sunt mai limitate. Hristos se vădește a fi un bun inalienabil nu numai pentru sufletul omului simplu, iar credința în El nu se mai interpretează ca cel mai vădit stigmat al ignoranței și sărăciei spirituale.

Oare nu sunt concludente mișcările studențești, cari protestează contra intrigei masacrice? Ce vom zice de curentul de înviorare creștinească, înjghebat prin concursul celor mai reputați dintre laici în Ardeal, care se ridică până la frumusețea morală a exoticei „L'Action Catholique“ propunându-și ca și aceasta de a forma elite creștine? Dar oricât de roză ar fi perspectiva acestor mișcări ea nu implică pasivitate din partea Bisericii.

Se spune că ori ce generație își are grijile, gândurile și smințelele ei. Oare generația veacului nostru putea să fie scutită de cele din urmă? Nu! Oculta masonică a câtorva abjecți politici și ne politici, indiferentismul, intriga crasă și cutezătoare a unor curente subversive sunt spre confirmare. Așa se explică de ce literatul Victor Eftimiu merge cu sfruntare până la a apela pe calea condeiului, ca preoții să nu mai exploateze ignoranța credincioșilor cu parastase și pomeni. (În format prin Revista Viitorul). Tot așa se explică de ce același Victor Eftimiu face ca în piesa sa „Thaocris“ să apară recent pe scena Teatrului Național, preoți cu icoane în mână parodind o procesiune. Ne place să calificăm aceasta ca o spodanică nebunie potrivit graiului lui David și să ne măgulim cu constatarea, că mai mult ca ori când se recunoaște puterea morală a învățaturii lui Hristos, ca absolut indispensabilă consolidării instituțiilor sociale și politice dela familie până la stat. Discipolii lui Hristos permanentizați în clerul de azi se văd invi-

tați cu tot dinadinsul la opera moralizatoare. Tocmai dela cine nu ne așteptăm, vin surprinzătoare elogiile pentru purtătorul de cuvânt creștin; iar socotințele juste despre înestricălitățile doctrinei creștine nu se mai tănuiesc. Toți concertează însă intriga de „răutatea zilei“, iar pentru opera de salubritate morală se indică în una și aceeași preotul. Singura soluție satisfăcătoare nu poate să fie alta de cât o preoție militantă, mai mult ca ori când.

Sub imperiu exigențelor vremii, două ar fi mobilele militanțismului sacerdotal: Hristos și Eul personal. Oricât ar fi de paradoxal aceste perspective de luptă pentru Hristos și pentru sine, conferă nota sacerdotului integral. Pentru Hristos preotul milităază ca binecuvântător al nașterilor și morții, ca educator și instructor religios formând tînța sufletească a micilor de vîrstă școlii și ca samaritan înarmat cu untdelemnul alinător, pentru cei căzuți pradă detracărilor și prevestirilor ce abundă în pustiul sufletesc al mulțora. Trebuie să lupte pentru ca familia să aibă bază creștinească, rodind prin binecuvîntarea incipială, unitatea morală arătată prin creșterea copiilor în frica de Dumnezeu și rușinea de oameni, prin fidelitatea conjugată și dragoste îndestulătoare.

Pentru Hristos luptă când pune la punct indiferențismul cras și credul, răspîndit cu generozitate de toți parveniți și snobii mondeni, alterând curățenia sufletească a maselor.

Când temperează egoismul feroce pompat pînă la hipertrafie de patimi și vnovate dorinți.

Când isbutește să împlînte crucea lui Hristos cu toate obligațiunile ei, în sufletele impioase.

Pentru aceasta, el trebuie să se indentifice întruată atributelor sacerdotale demonstrînd pînă la evidență că el este chemat de Dumnezeu autorul ordinii supranaturale, că a primit aceea consacrație interioară, care îl pune în armonie cu realitatea divină pe care trebuie să o atingă și să o dea. Să se mențină verigă de aur, care unește sublimul cerului albastru cu întinata vremelnicie pămîntească. Aceasta îi incumbă preotului, ca luptător pentru Hristos, ca îndeplinitor a atributelor sale sfințitoare. Dar, el are continență și cu realitățile vieții pămîntești, El nu este o entitate metafizică, ori o formulă de exhibiție teoretică. El este om în carne și oase, cu preocupări și obligațiuni, cu inexorabile imperative vitale. Și astăzi, când mai mult ca oricînd atentările la viața materială sunt mai tiranice, el este constrîns a se conforma axiomaticului „primum vivere deinde filozofare“.

Lasat la discreția politicianismului ingrăt și pervers el își găsește diminuată forța morală, iar prestigiul măcinat de atâtea socotinți nedrepte. Concluzia? Să lupte, să militeze și pentru sine afirmîndu-se ca o forță reală în angrenajul social gata să intimideze pe acei, cari așa de barcamonios îi acordă dreptul la viață. Altfel, mult și bine vom fi cotați ca cei dintăi. țapi ispășitori ai dezechilibrului bugetar.

Preotul militînd pentru Hristos, se lichidează de obligațiunile

primite prin harul preoției, iar militând pentru sine este în linia unor drepturi ce se cer respectate. Harul preoției definit ca o energie nouă grefată pe calitățile sufletești ale sale, numai astfel se valorifică în ochii lumii rodind daruri sfințitoare prin Hristos, căci „gratia et veritas per Jesum Christum facto est“ (Ion 1 17).

Preot Teodor Samoilă

Pantelimon-de-Sus — Constanța.

MUCENICUL CONSTANTIN BRÂNCOVEANU

1688—1714

Cei răposați ai noștri, cari au trăit în vremuri turburi de tot, ne-au lăsat nouă moștenirea lor plină de dureri și bucurii și viața lor cea plină de mărire, căci mărire este credința, lupta, dragostea și jertfa lor, prin care ne-au făcut cu putință traiul nostru liber de azi.

Slavă, deci, cu atât mai mare se cuvine înaintașilor noștri, cari „întru necaz răbdând, întru rugăciune îngăduind și întru nădejde bucurându-se“, au trecut pe calea veșniciei, cu fruntea împodobită de glorie și nouă lăsându-ne o țară, în care să trăim fără a cunoaște durerile ce pe ei i-au răpus.

Între acești vrednici înaintași se numără și Mucenicul Constantin Brâncoveanu.

La moartea lui Șerban Cantacuzino, Muntenia era în grea cumpănă. Nori grei de nesiguranță întunecau zarea. Toată lumea, boeri și țărani, erau înfrigurați de teama unui Domnitor străin.

În această înfrigurare, gândul tuturor se îndreptară către Constantin Brâncoveanu, cel mai bogat și mai vestit boer al vremii. Merșeră la el și-l rugară să primească a le fi domn. Brâncoveanu, care trăia cu adevărat un traiu de domnitor, nici nu voi să audă de aceasta. Le răspunse că n'are nevoie de domnie și nici nu râvnește aceasta. După multe stăruințe, împins dela spate, primi a fi ales domnitor, făcând un adevărat sacrificiu, prin primirea grijilor domniei pe umerii săi și a primit numai din dragoste pentru țară, spre a o feri de lipitori străine.

Boerii primiră cu mare bucurie vestea aceasta. Suiră cu mare alai dealul Mitropoliei. În mitropolie, Brâncoveanu în-genunche în fața altarului, iar mitropolitul îi ceti molifta de ungere domnească, la 1688.

Prin bogăția și istețimea lui politică, el isbuti să domnească 26 ani, lucru neobișnuit în timpurile acelea. Impărații Germaniei, Austriei și Rusiei căutau prietenia bogatului Domnitor român.

În timpul lui Brâncoveanu s'au purtat 3 mari războaie în Europa :

1) Războiul turco-austriac, început de Kara Mustafa cu asediul Vienii, la 1683, dar care s'a prelungit și în timpul lui Brâncoveanu.

2) Războiul pentru moștenirea Spaniei, între Impăratul Leopold, care voia să dea tronul Spaniei lui Carol de Habsburg și Ludovic XIV regele Franței, care voia să-l dea unui văr al său.

3) Războiul nordic, între Carol XII suedezul și vecinii săi.

Din cauza acestor războaie, în care erau prinși toți vecinii noștri, prietenia sau dușmănia lui Brâncoveanu interesa mai pe toți suveranii Europei. Așa stând lucrurile, Brâncoveanu a avut să lupte cu mari greutăți și primejdii, spre a împăca lăcomia nesăturată a Stambulului și a păzi țara de poftele marilor puteri vecine : Germania, Austria și Rusia, cari invidiau pe Turci și mult ar fi dorit și dat, să pună mâna pe Țările române.

Vitejia lui Mihai sau Ștefan nu i-ar folosi la nimic lui Brâncoveanu acum. Sunt îngropate timpurile acelea !

Nu se simțea nevoe de sabie tăioasă, ci de minte ascuțită. Prin jocul său de alianțe tănuite nu-și primejduiește mai puțin capul decât Mihai la Călugăreni sau Ștefan la Podul Înalt. Dar, ca și acești doi arhangheli și Brâncoveanu, datorită iscusinței și pungilor lui de bani, printre atâtea ghiare întinse, fărîșoara lui rămâne cu pământul neatins și cu cârmuirea ei după datină, iar el cu fața curată.

Amărit de lăcomia Turcilor, el dorea să scape de ei și de aceia se dete de partea rușilor, cari aveau împărat pe Petru cel Mare, crezând că prin aceasta va mântui fărîșoara sa. Într'o luptă dată între Ruși și Turci la Stănilești, pe Prut, în 1711, Rușii sunt bătuți, iar viața lui Brâncoveanu pusă în mare pericol. Cu bani se mai putu menține pe tron încă 3 ani, până în anul 1714, când, Joi înainte de Paști, când și cel mai sărac om se pregătea pentru Paști, în sunetele clopotelor dela Biserici, ce vesteau trădarea Mântuitorului de către Iuda, Brâncoveanu fu ridicat din București și dus la Constantinopole, unde fu închis împreună cu soția și copiii săi, pentru vina că a fost hain, adică trădător cum ziceau ei și condamnat la moarte.

În calea lui iese lumea și plânge. Il plânge toată țara, căci numai mulțumită lui țara a avut — cu tot focul din jurul ei — 26 ani de liniște și belșug, lucru cam greu pentru timpurile acelea.

Cu toate aceste greutăți, Brâncoveanu a avut totuși grijă de a se ocupa și de cartea și limba românească și a împodobit țara cu multe biserici și mănăstiri, a căror strălucire dăinuiește și astăzi. Acum s'au făcut cele mai bune

traduceri de cărți sfinte, așa că slujba se putea face în românește. Aproape nu e colț de pământ românesc unde Brâncoveanu să nu fi zidit din nou, reparat s'au înzestrat mănăstiri și biserici, încât domnia lui a însemnat cea mai frumoasă dezvoltare artistică din tot trecutul românesc.

În răsăritul grecesc, în Ardeal, în Basarabia, în Muntenia, etc. a zidit, a reparat și a înzestrat multe locașuri sfinte cu venituri, odoare și cărți tipărite la noi, făcând un început de unire sufletească între toți Românii prin faptul că frații de peste hotare, deși sub aripile pajurilor străine, se închinău totuși corbului românesc, de pe cărțile trimise de Brâncoveanu.

Creștinilor din Georgia. în Caucaz, Voevodul le trimite tipografii, spre a-și tipări cărțile de cari aveau nevoie.

Palate mari și frumoase a înălțat Brâncoveanu, pentru fii săi, la București, care s'a dărâmat de curând, la Târgoviște, Brâncoveni, Patlagi, Mogoșoaia, Sămbăta, Ohilești etc.

Pentru viața sa închinată Bisericii și moartea sa de martir, Biserica se gândește să-l treacă în rândul sfinților. De fapt el este sfânt, iar chipul lui, îmbrăcat în odăjdii ca și sfinții, de sute de ani se află zugrăvit pe pereții atâtor biserici și mănăstiri, alături cu sfinții cari au zile în calendar și cu cari a fost confundat de orice vizitator.

Vieța Sf. Constantin Brâncoveanu nu e vieța unui sfânt pustnic și ascet, fiindcă nu acesta îi era rostul său în lume.

Un voevod, mânuitor de țară, nu avea numai grija mântuirii sufletului său, ci viața și mântuirea unei întregi țări-soare.

Și e de mirare că apăsătoarele, multe lui griji și treburi dau încă răgaz cucerniciei lui să zidească și să repara atâtea biserici și mănăstiri.

Și dacă din iubire Dumnezeu i-a încercat adesea credința, niciodată voevodul nu și-a desmințitu-o. Ca altădată lui Avraam, așa și lui Brâncoveanu, la urmă i s'a cerut suprema jertfă. Și el nu s'a dat în lături: Dar, mai nenorocit și mai urgisit decât Avraam, nu a văzut în clipa din urmă, scoborând din cer un înger care să înlăture paloșul de pe gâtul celui de al patrulea copil, singurul care-i mai rămăsese din patru și care, plângând, cere voe tatălui să se facă Turc, spre a scăpa cu viață.

În loc să se bucure, ca altădată Avraam, care în locul lui Isac jertfește un berbec, Brâncoveanu îngHITE și drojdia din fundul paharului cu venin și zice :

„Taci drăguță nu mai plânge
Că'n piept inima-mi se frânge.
Taci și mori în legea ta,
Căci tu ceru-i căpăta!“

După o clipă, a luat din țărână și a sărutat și chipul

micului Mateiaș, al cărui cap căzuse, sub paloșul călăului, alături de al fraților săi: Constantin, Ștefan și Radu.

Vine rândul Voevodului, la care :

„Turcii crunt se oțeau
 Și pe dânsul tăbărau ;
 Haine mândre-i le rupeau,
 Trup de piele jupuiau,
 Pielea cu paie-o umpleau
 Și de-un paltin o legau
 Și râzând așa strigau :
 —„Brâncovene Constantin,
 Ghiaur vechiu, ghiaur hain,
 Cască ochii a te uita,
 De-ți cunoști tu, pielea ta !
 —„Câini turbați, Turci liftă rea,
 De-ți mânca și carnea mea,
 Să știți, c'a murit creștin,
 Brâncoveanul Constantin !“

Creștinii din Constantinopole, cari văzuseră acest spectacol, vor să facă revoluție. Turcii aruncară în mare corpurile celor decapitați. Niște creștini greci, pescari de meserie, cari se îndulciseră de ajutorul lui Brâncoveanu, care la Halki făcuse o mănăstire și un seminar, adună corpurile din apă, și le îngroapă în această mănăstire.

În anul 1720, Doamna Maria, soția nefericitului voevod, cu ajutorul lui Ion Mavrocordat, fratele domnitorului din Muntenia, aduc cu mare grijă, oasele Voevodului în țară. Cu ușile zăvorite, ca nimeni să nu afle, în Biserica Sf. Gheorghe din București se săpă o gropniță adâncă, în care soția îi așează cu multă evlavie oasele. Deasupra așează o lespede de marmoră, pe care nu scrie nimic, în afară de stema domnească a Brâncoveanului. N'a scris nimic, fiindcă țara era sub suveranitatea Turcilor și nu se știe ce se întâmpla dacă ei aflau că osemintele lui se odihnesc în această Biserică.

A avut grijă însă ca deasupra mormântului să așeze o mare și frumoasă candelă de argint, pe care scria : „Această candelă luminează deasupra mormântului soțului meu iubit Constantin Voevod Basarab Brâncoveanu, ale cărui oase au fost aici aduse de mine, care și eu doresc tot aici să mă odihnesc, când voi fi chemată de Domnul“.

Două sute și ceva de ani lespede a acoperea sfintele moaște a fost călcată în picioare de credincioșii ce veneau în ctitoria Voevodului. Nimeni, în afară de candela credincioasă, nu știa ce ascundea sub ea.

În anul 1924 se face la Paris o expoziție, unde ficare țară a trimis lucruri bisericesti, ce meritau a fi văzute. Țara noastră a trimis tocmai candela Voevodului și câteva sfeșnice tot dela acea Biserică. Desprinsă dela locul ei și dusă la Paris, credincioasa candelă, care 204 ani luminase cu multă pie-

tate mormântul voevodului, fără să spună cuiva ceva, de teamă să nu fie rătăcită printre străini, de sub funinginea de tămâie și lumânări, prinde glas și spune că ea luminează deasupra mormântului Voevodului martir. Se face vâlvă mare. Se cercetează locul unde ea a luminat și în adevăr se găsește sub ochiul ei lespeda de care am amintit.

Candela e adusă și așezată cu mare cinste la locul ei.

De atunci încoace s'au făcut cercetări prin hârtiile diplomatice dela Constantinopol și din țara noastră și, când s'a făcut lumină, s'a procedat la deschiderea gropniței ce cuprindea : „Taina cea de veac ascunsă și de oameni neștiută!“

La o adâncime cam de 1 metru jum., sub lespeda fără slove, s'au găsit osemintele Voevodului, într'o raclă ce putrezise și înfășurate în mătase, pe care vremeași întunericul le decolorase.

Intr'o parte sunt găsite osemintele Doamnei Maria, care cu dorință dorise să se odihnească alături de nefericitul soț și străjuită tot de aceiaș candelă. In cealaltă, oasele lui Ion Mavrocordat, care a înlesnit aducerea oaselor sfinte în țară.

Au fost așezate în racle frumoase, făcute din stejar crescut pe moșia fostă a Brâncoveanului, ferecate cu zinc și împodobite cu merișor tot de pe aceiaș moșie și așteaptă să fie reînmormântate, în cripte refăcute.

Ce învățăminte putem trage din viața voevodului martir? Multe de tot!

Enumăr numai câteva din ele :

1) Brâncoveanu ajunsese, prin muncă și credință în Dumnezeu, să-și agonisească o frumoasă avere. El căuta întâi cele cerești, convins fiind că cele pământești se vor adăoga Lui și i s'a adăugat. Acelaș lucru să căutăm și noi întâi.

2) Deși era cel mai în măsură să ocupe tronul Munteniei, la 1688, el nu-l râvnește. Sue scările lui numai împins dela spate, dar odată ocupat se devotă cu totul binelui obștesc. Astăzi fiecare râvnim ce nu merităm și nu numai că nu așteptăm să ni se ofere ceva, dar rupem umărul împingând să ajungem unde nu merităm, ca apoi să nu facem nimic. Să nu râvnim deci locurile de frunte, ci să așteptăm ca alții să ni le ofere.

3) Țara a mers bine sub Brâncoveanu 26 ani, cu toate că focul ardea în jurul lui. De ce a mers bine? Fiindcă el merita locul ce ocupa. Dacă și azi fiecare și-ar merita locul poate n'ar mai fi atâta rău în omenire.

4) In noianul atâtor griji, El a găsit totuși răgaz să zidească, să repare și să înzestreze atâtea locașuri sfinte.

Noi nu suntem vrednici să cercetăm Biserica două ore pe săptămână.

5) Pentru apărarea credinței, a suferit cumplita durere de a vedea rostogolindu-se la pământ capetele celor patru

feciori, iar la urmă a primit să fie și el jupuit de piele. Noi nu pomenim pe Dumezeu cât timp suntem mulțumiți, dar ne ridicăm cu tot felul de înjurături contra cerului, când, din cauza prostiei noastre, am suferit cel mai mic neajuns. Alții, fără a fi siliți, se leapădă de credința străbună făcându-se sectari.

6) Crucea, la Brâncoveanu, era lucrul cel mai scump din toate bogățiile sale. Azi, Românii francmasoni se opun și calcă în picioare, spărgând-o, crucea ce studenții vor să așeze pe mormântul eroului necunoscut, național și creștin, pe oasele căruia odihnește România Mare și liberă.

Rezultatul acestui duh anti creștin, ce bântue se vede: Criză morală! Criză financiară!..

Să lăsăm acum pe Voevodul Sfânt să-și doarmă somnul de veci în pace, amestecat cu țărâna Basarabilor și a Mușatinilor, cu sulițarii dela Rovine și Călugăreni, cu dorobanții dela Mărăști și Mărășești, cu toți Domnitorii Români, ce atât de viguros incolțesc peste tot.

Odihnească-L Dumnezeu în pace, în grapnița sa adâncă și tăcută din ctitoria sa, deasupra căreia să se înalțe cel mai trainic monument din câte pot fi pe lume: Recunoștința și amintirea unui neam întreg, recunoștința tuturor Românilor.

Pr. ILIE I. DANCIU

SFANTA CRUCE

Sf. Cruce este al doilea pom al vieții răsădit de Mântuitorul în muntele Golgotha și de acolo răs-pândit pretutindenea și în tot locul.

Sf. Cruce este semnul învingerii și gloriei Domnului nostru Iisus Hristos.

Prin Ea, prin suferințele Sale ne-a împăcat cu Părintele ceresc, a devenit Împăratul și stăpânul nostru și a cucerit lumea întreagă învingând și moartea. „Cel ce vrea să vie după mine, să se lepede de sine să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie. (Marcu cap. 8 v. 34).

Sf. Cruce este semn de mărire și nespusă bucurie pentru noi creștinii. „Drept aceea, departe să fie de noi, fraților a ne lăuda într'altceva decât în Crucea Domnului nostru Iisus Christos. (Gal. VI).

Sf. Cruce este semnul bunătății nespuse a lui

Dumnezeu, care prin moartea sa cruntă pe lemnul Crucii ne-a răscumpărat pe noi dela blestem și dela osândă.

Sf. Cruce este tăria noastră în contra ispitelor diavolului. După cum spune și Sf. Ioan Gură de Aur : „Precum stâlpul de foc, care a fost închipuirea crucii noastre, apăra pe jidovi ca să nu pățească ceva rău din partea Egiptenilor, astfel Crucea care o vedem în fața noastră, depărtează dela noi toată pofta rea și păcătoasă. Căci ea este mântuirea sufletelor și un antidot, un contra venin; un medicament, un leac în contra poftelor necurate.

Sf. Cruce este mângâierea noastră în suferințe. Suferiți dar tot ce ne trimete Dumnezeu asupra noastră cu răbdare creștinească, privind la Crucea lui Iisus care ne va mângâia.

Sf. Cruce va fi în ziua judecății teroarea celor osândiți.

Le va imputa lor nemulțumita lor cumplită că au disprețuit în viața lor bunătatea nespusă și vredniciile morții sângeroase a lui Iisus Hristos.

De vom întoarce înapoi paginile istoriei cu două mii de ani, vom vedea că atunci Crucea nu era de fel obiectul acestei venerațiuni, care ar trebui să fie astăzi și de care am spus mai sus, ci era semn de batjocură. Astăzi pare că trăim aceleași vremuri (acum două mii de ani).

Vă rog dar fraților, de câte ori vă va duce calea pe lângă o cruce, opriți-vă puțin și căutați la ea. Priviți capul Sfânt al Domnului în care a străbătut adinc cununa de spini, încât a curs sângele în vale; uitați-vă la ranele cuelor, cari au străpuns mâinile și picioarele Lui; la inima Lui sfântă, străpunsă de lancea soldatului, din care a curs sânge și apă, la acea inimă care ne-a iubit și ne iubește cu iubire mare, nespus de mare.

Deslegați-vă pentru totdeauna din toate legăturile păcatului și a fărădelegilor, din sgârzenie, din trufie, din necurăție, din beție, din sfadă, din neîmpăcare și iubirea noastră sfântă să domnească în inimile noastre cel puțin cind priviți Sf. Cruce.

Francisc de Assisi când trecea pe lângă o cruce, plângea cu glas mare, iar noi am început s'o scuipăm și să o murdărim călcând-o în picioare.

Cui e rușine de Sf. Cruce, s'o calce și s'o murdărească cum o vrea mai rău; dar aceștia la ziua judecării vor exclama cu cei fărăde lege din cartea lui Solomon : (V. 6. 7) „Doamne rătăcitam dela calea adevărului și lumina dreptății nu ne-a stralucit nouă, și soarele nu ne-a răsărit nouă. Umplutu-ne-am de cărările fără de legi și am umblat pe cărări neumblate, iar calea Domnului nu am cunoscut“.

Vor striga zadarnic și'n pustiu atunci, căci va fi târziu; fiii osândeii vor fi.

Înțelegeți dar, fraților, și vă plecați înaintea sfintei Cruci, că cu noi este Dumnezeu.

Preot Ștefan Bumbac

Potârnichea

CULTUL ORTODOX

Cultul celorlalte religii se prezintă în fața credinciosului fără nici o afecție, fără să miște inima. Cultul bisericii noastre se prezintă însă, ca o operă grandioasă. El își găsește diferite forme de exprimare. Orice cult divin trebuie să corespundă regulilor de artă și știință. Orice cult, care corespunde necesităților reale sau ideale pentru viața noastră, este o artă ce corespunde vieții noastre. Ceice natura ne prezintă este opera lui Dumnezeu. Cultul nu este altceva decât forma văzută și perspicace a ideilor religioase. Cugătarea umană e creatoare, căci are corespundere cu ceva real, pe baza abstracțiunii, pe baza extragerii concluziilor despre anumite lucruri. Lucrurile nu sunt altceva decât produsul omenesc prin abstracțiuni. Prin abstracțiune, sufletul omenesc este creator, astfel putem să ne prezentăm pe Dumnezeu. Principalul lucru este că în dosul lucrurilor existente, trebuie de căutat ideia. Filozoful american Emerson zice că un fapt nu este decât suportul spiritului. Dacă cercetăm lucrurile

vedem că omul este acela, dela care pleacă toate. Descartes zice: „Toate științele la un loc nu sunt mai presus decât produsele naturale, sunt ca lumina soarelui care luminează totul, dar nu se schimbă ea singură“. Cultul nostru reprezintă quintesența spiritului uman. El nu prezintă decât idei și credință, cari n'au alt scop decât să tindă la ceva mai înalt—D-zeu. Cultul nostru a luat toate produsele artistice. Prin diferite simboale lumea a exprimat diferite idei. Cultul nostru nu ne este decât aranjarea problemelor dumnezeiești în chipul omenesc. În sens restrâns, cultul nostru este realizarea ideilor divinității în omenire; ele exprimă opera de mântuire, tot ce face D-zeu a întreprins în lume, pentru mântuirea omului. Totodată mai este și puterea de realizarea Lui în lume, care nu s'a făcut prin răsturnare ci prin adaptare. Cum vedem în Evanghelia dela Matei cap. 5-17. N'am venit să stric legea sau proorocii, nu am venit să stric, ci să plinesc“. Epistolele către Romani, Efeseni și Ebrei ne spun că Apostolii pleacă dela Sinagogă, arătându-ne cum era cultul ebraic. Erau două probleme: a religiunii și al cultului. Exemplu Hristos este un Adam nou. Creștinismul este o operă de sinteză. El strânge totul și-i dă o formă divină. Păgânii prin puterea minții lor și-au descoperit formele lor proprii de cult, pe cari le-a găsit creștinismul la apariția sa; aceasta le-a curățit de toată vechea haină grosolană, păgână și le-a adaptat renovate. Felul acesta de adaptare a dat mai târziu nașterea unui proces; că, creștinismul a luat toate formele religiunilor păgâne. Când a apărut creștinismul, el a fost cercetat și a văzut această compilațiune. De aici credem că a apărut istoria religiunilor de mai târziu. Diferite forme de cult dela noi se găsesc și în alte culte ex.: jertfa este universală, în toate religiile, ca o jertfă de curățire. La egipteni găsim elemente de jertfă pâinea și vinul, pâinea e viața, iar vinul e semnul puterii și al sângelui. Cultul nostru a ales părțile cele mai sublime a ideilor de jertfă, dar el a luat pâinea, nu ca mâncare ci însuși Trupul Mântuitorului, iar vinul, sângele Lui. Pentru exprimarea ideilor creștine

prin cult s'au întrebuițat diferite simbole, trecute prin prisma pur creștină, punând la bază numai limbajul pur creștin. Astfel a luat naștere simbolismul în cultul nostru.

Icon. Al. Poțincu

Licențiat în teologie

SPRE NORMALITATE ?

Iată-ne înfărsit pe una din treptele anului 1933. — An ce implică tot atâtea necunoscute suferințe, ca și anii precedenți.

Deși ar trebui să fim optimiști, totuși „*frica de necunoscut*”, parcă în sufletele mult încercate o inevitabilă desădejdie în zile mai bune.

Cruda realitate a vieții cernite în care ne ducem traiul, e o eloquentă dovadă de existența idolului de disolvare spirituală, ce rezidă în centru preocupărilor unor apostoli vizionari, a unor regimuri fără Dumnezeu.

Astăzi — când ne găsim pe prima treaptă a unui an nou — e momentul suprem și decisiv să dovedim disciplină și unire în cuget și Dumnezeu, din care să emane o firească și legitimă solidaritate de corp luminat, cu simțitoare prerogative asupra unui popor eminent creștin ortodox.

Anul 1933, să însemneze și un an de victorie în senzul dreptății, ce a întârziat să ni se facă de cei în mâinele cărora se găesc destinele istorice ale acestui neam.

Să intrăm pe făgașul normalității și armonii.

Una Aprilie 1933 să fie ziua de unanimă recunoaștere a sfidării moral-materiale ce ne-a torturat de doi ani încoace, corijarea unei neavenite persecuții materiale și începutul unei ere de normalitate și armonie, în corpurile componente ale aparatului administrativ bisericesc.

O așteptăm cu o legitimă înfrigurare și o firească îndreptățire.

Sprîjinul Statului să se reverse din una și aceeași mână sacră în raport direct cu valoarea reală, a fie cărui corp de funcționari cu enorme răspunderi în fața conștiinții și a lui Dumnezeu.

Anul 1933, să fie un an de corijare.

Instituțiunile jignite trebuiesc compensate, prin împingerea întregii vieții naționale pe făgașul normal și armonios, reclamat de reconcilierea unei vieți cu tendințe de desăvârșire moral-materială, în spiritul concepției superioare a Evangheliei Lui Hristos.

Scara de civilizație și de dezvoltare a popoarelor este

con condiționată de starea lor religioasă, și chiar acolo unde s'a realizat o puternică organizație politică, ea decade atunci, când decade religia, zice eruditul profesor universitar Ioan Gh. Savin.

Nu mai încape îndoială, că religia nu e o utopie, ci o realitate, a cărei necesitate socială e recunoscută și de cei ce-o tăgăduesc și ca atare ea nu merită exterminare, ci sprijin, alimentată și propovăduită cu toată căldura, puterea și dragostea de care e capabil un suflet ce proclamă de autor ipecabil pe stăpânul cerului și al pământului: Dumnezeu.

Să ne reîntoarcem, prin urmare la normal, și armonia prin excelență rodnică în sens constructiv, implicate de supremația Spiritului Lui Dumnezeu în lume: „Religia Creștină“.

Imbrățișând Biserica și Școala, Preot și Invățător, dându-le ce li se cuvine în raport cu aportul incomensurabil adus României-Mari, — să înțelegem cu toți, că ceea ce a prins aiurea, prin forța incoruptibilă a minciuni crase, învelită în haina odioasă a unei democrații inbecile și infernale, nu va prinde și rodi „aci“, atât timp cât poporul român-ortodox își va înțelege înalta-i misiune: „misiunea creștină“, cum afirmă cea mai mare personalitate care s'a distins pe tărâmul național-creștin, N. Crainic. (Calendarul din 9 Ianuarie 1933).

Să învețe acest lucru și economiștii noștri și abandonând definitiv și iremediabil sistemul incendiar al progresului economic, vizat de teoriile sterpe aplicate și experimentate în raiul bolșevic, să-și plece genunchi în fața Altarului, să adore ceea ce am urât și să urască ceea ce au adorat până astăzi, ca prim punct din programul unei vieți eminamente creștine, în care norma și economia să se împletească cu principiul Evangheliei: „Dați ceea ce e al Cezarului, Cezarului, iar ce este al Lui Dumnezeu, Lui Dumnezeu“.

Ec. Mihail I. Buric
Crișan-Constanța

CUM SĂ TRATĂM POSTUL

Mântuitorul aflându-se în preajma Galilei a vindecat un fiu lunatic, pe care Apostolii încercară de multe ori să-l vindece, dar nu au putut. Prin aceasta, Iisus lămurește o chestiune foarte însemnată pentru viață, cât privește trupul și sufletul nostru. Copilul era stăpânit de o boală grea; care-l apuca în anumit timp, făcându-l să cadă jos, să se frământa, făcând spume la gură. Aceste înfățișări ale boalei, venite pe neașteptate, în afară de suferința grea, dar trecătoare, amenința viața copilului prin a cădea în apă sau în foc, pierzându-se astfel un suflet nevinovat.

Mântuitorul, mișcat de credința părintelui îndurerat, vindecă copilul; lămurind pe apostolii nedumeriți de neputința lor. Mântuitorul le spune: că acest soi de demoni, cu nimic nu se poate scoate, fără numai cu rugăciune și post.

Iisus când se afla în apropierea primejdiei Sale s'a dus să se roage în grădina Ghetsimani, a luat doi Apostoli pe Petru și Ioan să privegheze împreună.

Ce-i doi Apostoli n'au putut rezista somnului și au adormit. Mântuitorul întorcându-se le spune: „privegheați și vă rugați, căci sufletul este zelos, iar trupul neputincios“. În două cuvinte ne arată rostul și necinstea rugăciunii. Rugăciunea ține trupul treaz, îl smulge de la ispite, dând astfel puțință spiritului să lucreze spre adevărata credință și să-l înalțe spre Dumnezeu a cărui zidire suntem. Grijiile, ispitile, slăbiciunile risipeșc puterile noastre, rugăciunea le adună și le înflorește. Ea aduce împreunarea voinței noastre cu harul dumnezeesc. Rugăciunea este totdeauna un mijloc de a ține ființa noastră trează, aproape de D-zeu și de binefacerile sale.

Biserica creștină a propovăduit postul totdeauna. Dar „trupul este neputincios“ după cum spune Mântuitorul prin firea lui, cu atât mai mult devine astfel din pricina înbuibări. Pentru a înlesni sufletui, calea spre desăvârșire, trebuie deci curățat vasul în care lo-

cuește și prin care lucrează. Acest adevăr pe care biserică l-a pus ca temelie a viețuirii creștine, începe abia acu să fie înțeles deplin. Cine postește, însemnează că s'a întors de pe calea cea rea.

Postul este un tovarăs al rugăciunii. Cu aceste unelte putem să luptăm ușor prin valurile vieții, îndreptându-ne spre lumina adevărată. Nu este cu putință să te înalți atunci când ai lăsat frâul pornirilor. Înălțurarea spirituală, pretinde înlăturarea poftelor noastre trupești. Pentru a ne putea prin urmare mântui trebuie să ne folosim cât mai mult de post și să ne deprindem cu el.

M. Popa

PE MARGINEA VREMII

Grofii din Ungaria, au cutezanța și am putea spune, că și neobrăzarea, ajungând până într'atât, să zăpăcească capul lumii, cerând pe toate căile: revizuirea hotarelor noastre!

Neamul Românesc, în fața aceste-i acțiuni deșanțate și protivnice, a încrunțat furtunos frunțile sfidând cu obișnuitul zâmbet sarcastic, îndrăsneala acelora care au ținut sub călcâie grumajii fraților noștri.

E prea mult, ca să mai vorbim de suferințele și lacrămile stoarse prin temniți, în cei 1000 ani de suferinți! Ne-am revindecat cu jertfe un drept al nostru, moștenit din tată în fiu, care a fost consfințit cu prețul vieții de marele nostru erou și voevod Mihai Viteazul.

Dacă vremurile cu necazurile ei, au ținut sub teroare și chinuri, ființa fraților, care strigau disperati și necontenti „liberare“ apoi acea nenorocită stare de lucruri s'a putut termina cu jertfa celor 800.000 eroi și cu biruința, că în anul victoriosului război, românii cu fanaticul lor patriotism, au înfipt în chiar inima Ungariei stindardul tricolor.

Le-a fost o lecție de ceiace poate armata română, în timpuri de sacrificii și o pecete de glorie, care a

înscris în analele popoarelor : triumful soldatului nostru.

Horthy, capul statului maghiar și cu Gömbös, primul ministru, au cheltuit sume importante de bani, pentru propaganda revizionistă și amenințătoare nouă și tare ne este teamă, că această ridicolă și neputincioasă încercare, va sfârși cu durere și moarte, magnaților neastâmpărați. Dacă lifta maghiară, va stărui în a ne cere pământul și sufletele fraților ardeleni, apoi acest lucru îl vom da noi cu gloanțe și prăpădul de la Mărășești!

Atât!

C. Georgescu-Obreja

O SĂRBĂTOARE

In începătura lună a primăverii, când toată lumea aleargă fără astâmpăr neștiind ce caută, satul Moldoveni așezat lângă malurile râului Ialomița e în plină sărbătoare.

Clopotele Bisericii răsună mai tare ca ori când, vestind lumii recrearea sufletelor ce nu se poate afla decât lângă Domnul, în Biserica Sa.

Vremea-i rea, dar datoria creștinului îl face să ia hotărârea de a merge cu drag în casa Domnului, învingând prin bunăvoință nepăsarea față de suflet.

Dela „Cuibul meu“ căci așa-i scris pe peretele casii, merge pe cărarea ce duce spre Biserică tăcut și iute, figura posomorâtă de amarurile vieții, lovit în soartă prin văduvie, venerabilul Preot, Președinte D. Popescu.

Încă dela începutul slujbii, măreața Biserică devine neîncăpătoare.

Din când în când prin mulțime își face apariția câte un frate preot—unii necunoscuți pe aici. Spre uimirea multora, când Părintele Președinte dă binecuvântarea pentru Sf. Liturghie răspunsurile sunt date de copii satului, încostumați național, simțind și ei că azi e sărbătoare.

În liniștea profundă ce domnește în Biserică

cuvântă Preotul Teișeanu, combătând prin exemple din Scriptură viciul la ordinea zilei: „Concubinajul“, îndemnând lumea să-și clădească casele pe piatră—fiind o singură piatră „Mântuitorul Hristos“. Tot azi când zece Preoți iau parte la acest cerc păstoral, e și cercul cultural al Invățătorilor. La școală după cântarea „Imnului Regal“ de micuții copii, vorbesc Preotul Constantin Vasile despre „Dragoste și felurile ei“ și Preotul I. Micșunescu ocazional. Spre seară când razele solare încep a se ascunde, sărbătoarea ia sfârșit lăsând regrete în inimile ascultătorilor.

Pr. I. Teișeanu
Ialomița

Neamul românesc trebuie să fie slăvit și peste hotare

Pentru întemeierea unui Cămin și o Biserică Românească la Ierusalim

In anul 1910 se luase inițiativa—la noi în țară—pentru întemeierea unui cămin cu o Biserică Românească la Ierusalim, în țara sfântă, unde Mântuitorul nostru Iisus Hristos și-a vărsat sângele pentru omenire. Această inițiativă—dacă se realiza—ar fi făcut cinste țarei și neamului românesc.

Ar fi fost o mare mângâiere pentru închinătorii români, cari ar fi avut—încă de pe atunci—un adăpost în țara sfântă, și la biserica lor ar fi ascultat slujbe numai în românește, iar nu în grecește și rusește.

Aici, la Ierusalim, toate popoarele creștine își au biserica și căminul lor. Chiar și poporul sirian—oameni săraci cari umblă goi și desculți, dar cu sufletul lor mare ne'au întrecut pe noi cari ne numim Belgia Orientului,—are în Ierusalim, în cel mai frumos cartier, o catedrală măreață care rivalizează cu însuș Biserica Sfântului Mormânt.

Înainte de războiul mondial, însuș — răposatul întru fericire—regele Carol I, luase această inițiativă, iar regina Elisabeta—Dumnezeu s' o odihnească—pregătea ea însăși niște odoare de mare preț, pentru viitoarea biserică românească dela Ierusalim. Și desigur, că multe inimi caritabile, cari simt creștinește erau gata atunci să jertfească din ce aveau.

Astăzi? Astăzi avem o Românie Mare, avem bogății naturale, dar n'avem... suflete, care să se ridice mai presus de

patimile zilnice. Să se gândească adevărații creștini și oamenii zilei, așa cum s'a gândit răposații întru fericire regele Carol I și regina Elisabeta, și să înțeleagă că neamul românesc trebuie să fie slăvit și peste hotare, mai ales acolo în pământul sfânt, care de aproape două mii de ani este vizitat și udat cu lacrimi de bucurie de atâtea popoare creștine.

Preot Gr. D. Cruceanu

Mare Comandor al Sf. Mormânt

OPERA MANTUIRII

Omenirea căzută în păcatul original, totdeodată cădea sub condamnare și moarte, dacă n'ar fi fost răscumpărată printr'o victimă egală mărimii datoriei.

Era omul capabil să capete prin el această răscumpărare?... Nici de cum; pentru că inima i se pervertise, mintea zăcea în întuneric, voința se slăbise și mai presus de toate, deasa practicare a păcatului adusesse după sine împetrirea în el. Trebuia sau omul să se înalțe la Dumnezeu, sau ca Dumnezeu să se coboare la om. Dar vai! Omul bâjbâia în întunericul idolatriei și al păcatului. Ii era cu neputință. Era absolut necesară venirea unui Mântuitor ce trebuia să se opună morții, pentru a ne răscumpăra. Inșă, pentru că Dumnezeu rămânând numai Dumnezeu nu putea muri, a trebuit ca să fie și om, pentru mântuirea oamenilor.

Și'nt'adevăr „Dumnezeu S'a arătat în trup, S'a îndreptat în Duhul, S'a văzut de îngeri, S'a propovedit între neamuri, S'a crezut în lume, S'a înălțat în slavă“.

Nețărmarita dragoste și grijă a lui Dumnezeu față de făpturile Sale—oamenii— n'a încetat nici în timpul când primii oameni i-au călcat porunca „căci chiar de atunci, le dă nădejdea într'o răscumpărare a ceea ce făcuse, prin cuvintele: „Vrășmășie voi pune între tine și între femei, între sămânța ta și sămânța ei“ (Facere III—15). Apoi, proorocii—luciferii și zorile— ce premerg luminosului soare—Hristos—prevestesc chiar locul unde, timpul în care și neamul din care avea să se nască Mesia cel așteptat.

Pentru mântuirea noastră El a trăit, suferit, murit și înviat, făcându-se omul durerii, ca noi prin El să putem să ne bucurăm de veselia veșnică.

Bunătatea lui Dumnezeu îngăduie ca Fiul Său plin de har și adevăr, să vină dintr'o lume neînchipuită de mărire, într'o lume stricată și înveninată de păcat, întunecată de umbra morții și a blestemului. A îngăduit ca iubitul Său Fiu, să ia trup din Prea Curata Fecioară Maria prin pogorârea Duhului Sfânt și umbrirea Celui prea înalt după cum spune îngerul la vestirea Fecioarei „Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui prea înalt, te va umbri“.

Născut în cel mai mic orașel, din cel mai mic regat, după noua fire cu care se îmbrăcase, este supus sângeroasei legi a tăierii împrejur. Venind să sfințească pe oameni, se închină cu păcătoșii cari cereau curățire, sub mâna robului și primește botezul.

Prin venirea Lui în lume se întâmplă o totală schimbare. Făcându-Se Fiul Fecioarei, zice lămurit în mijlocul tuturor: „Învățați-vă dela Mine“ (Matei XI-19), dându-Se pe Sine pildă pentru viața zilnică și învățatură pentru hrana sufletului, arătându-ne calea cea adevărată, care duce la fericirea veșnică și nimicind minciuna prin adevărul spus de El.

Ia asupra-și povara cea greă a păcatelor noastre, făcând această mare jertfă nu pentru a face pe Dumnezeu să ne iubească, sau pentru a-L îndupleca să ne mântuească. Nu, căci: „Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe Fiul Său unul născut“ (Ioan III-16). Tatăl ne iubește nu din cauza marei jertfe aduse pentru noi, ci El aduce această mare jertfă, pentru că ne iubește, făcând din Fiul Său mijlocitorul, care preface crucea mâniei dumnezeiești din rău în crucea dragostei, înălțând din ea scara cea lesne de urcat către cer.

Fiul lui Dumnezeu se îmbracă în firea noastră și se consfințește prin suferințele Sale ca autor al mântuirii noastre, unind prin actul acesta dumnezeirea cu omenirea, Cel veșnic cu cel trecător, în sfârșit cel ce este pretutindeni se mărginește într'un trup omenesc. Luând trup se face reprezentantul și garantul nostru,

prin jertfa vieții Sale și prin luarea asuprași a vinovăției noastre.

Dar, vă veți întreba poate: de ce a trimis chiar pe Fiul Său? Oare nu putea Dumnezeu, ca Atotputernic să zică: „Omule fii ertat de greșala ce ai făcut!?”

Răspunsul este că Dumnezeu putea să zică numai —omule fi iertat de păcat—și se curăța; dar, dreptatea și înțelepciunea dumnezească, n'au voit așa. Ele au găsit cu cale ca după cum păcatul și moartea au intrat în lume printr'un om, tot printr'un om să se nimicească și stăpânirea lor. Și acela nu putea să fie decât Fiul lui Dumnezeu. Hristos dăruit fiind de Dumnezeu Tatăl omenirii căzute, trebuia să se identifice în totul cu interesele și cu trebuințele oamenilor. Așa, că Cel care este una cu Dumnezeu se făcu una cu oamenii, prin legături ce nu pot fi rupte în veci, „de aceea El nu se rușinează a-i numi pe dânșii frați (Ebrei II 11). El se face jertfa noastră, apărătorul și mijlocitorul nostru, fiind în același timp persoana cea de o ființă cu celelalte persoane ale Treimeii Sfinte, ce poartă chipul nostru omnesc înaintea tronului lui Dumnezeu. Și săvârșește toate acestea, ca omul să fie scăpat dela peire și luminat de bezna păcatului, spre a se putea bucura de iubirea lui Dumnezeu și lua parte la bucuria de a fi sfânt și curat.

Aducerea aminte de prețul plătit pentru mântuirea noastră, această nespus de mare jertfă adusă de Tatăl prin Fiul Său care a trebuit să sufere moarte, să isce și în noi înalte idei despre ceea ce trebuie să ajungem prin Hristos, căci din desmoșteniți ai bunurilor cerești, Dumnezeu prin unicul Său Fiul, ne reînnoește.

Prin păcat oamenii s'au făcut robii lui Satana. Prin credința în jertfa ispășitoare a lui Hristos, Fii lui Adam se pot face fii ai Tatălui ceresc. Prin luarea firii omeniești, Hristos înalță omenirea atât de mult, încât —deși odată căzuți — totuși, prin unirea cu Hristos, oamenii ajung într'adevăr vrednici de numele de: „fii ai lui Dumnezeu“.

Cât de mult a iubit Dumnezeu făptura Sa? Dar făptura Sa cu ce-I răsplătește?

Cu hula. Și, că făptura Sa nu a răspuns cu o

câtuși de puțină iubire reciprocă, găsim aceasta chiar din primele pasuri ce le face pe pământ, pentru că Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni — Hristos — se arată oamenilor, dar ei ori nu-L cunosc, ori că nu vor să-L cunoască. Invățăturile și sfaturile îi sunt întâmpinate cu hulă, lucrurile Lui protivnice legii, minunile sunt socotite a fi fost făcute cu puterea lui Beelzebul (Matei XII 24) De face vreun bine în ziua Sâmbetei, dânși'L acuză de călcător al repauzului Sabatului (Matei XII-2). Chiar în numărul restrâns al ucenicilor Săi, El are un vrăjmaș, primul instrument al morții Sale, și cei mai buni dintre prietenii Lui, îi sunt pricină de sminteală. Cei cărora le aduce puțința mântuirii, li pun crucea în spate și lovindu-L cu biciul, îl silesc să urce dealul Golgotei. În chipul cel mai mișelesc, în mijlocul a doi tâhari, li întind corpul pe cruce, țintuindu-L mâinile și picioarele, ca să-I facă mai amară moartea. Aici impus în coastă cu sulița și dându-i în loc de apă oțet. El se roagă pentru ei zicând: „Iartă-i Doamne că nu știu ce fac“.

Acestora le ridică uriașa punte peste prăpastia care se afla între Dumnezeu și om, dând omului posibilitatea mântuirii. Dar, pentru că cel ce se afla în întunericul mormântului era Dumnezeu, trebuind să se plinească cele prorocite, a treia zi înviază, prin moarte, moartea călcând și celor din mormânturi dăruind viață. Și în slava mării dumnezeesti, înconjurat de cetele îngererești își ia calea către cel ce-L trimisese pe pământ.

Cu ce răspundem noi la această operă de mântuire ce ne-o aduce Hristos, soarele dreptății? Cu bune nu. Cu rele însă, din abundență și din partea oricui. Căci nu puține sunt cazuri unde găsim pe bătrân uitându-și rolul ce trebuie să-l joace pentru fii săi, uitând că biserică-i spune să-i asculte învățăturile sale, înlocuind-o prin obișnuita și dăunătoarea cârciumă, focar al tuturor relelor. Tânărul lăsându-se dus de valul poftelor lumești, din cât gustă din ele, tot mai mult le dorește și pe cât posibil le satisface. Tânăra ca și cum ar fi la o întrecere cu cei de mai sus, uitându-și datoria de fecioară, călcându-și în picioare candoarea feciorelnică, crezând că-și înlesnește traiul, alege calea

stricăciunei. Și toate aceste, provenite în mare parte din cauza mamei, ce-și neglijează datoria sfântă de educatoare a copiilor.

— Iată ce răsplată îți aducem ție Hristoăse, noi nemernicii Tăi—. Se naște poate întrebarea: Ce trebuie să facem pentru a place celui ce ne-a răscumpărat? Răspunsul va fii: Să trăim în Hristos, cu Hristos, și prin Hristos, amintindu-ne de cuvintele Sf. Ap. Pavel: „Câți în Hristos v'ați botezat, în Hristos v'ați îmbrăcat“. Să nu uităm niciodată pe Hristos Cel răstignit, care a îndurat toate patimile pentru iertarea păcatelor noastre și pentru înnoirea firei noastre celei subrede. Faptele necreștinești, prin care mulți și azi continuă a-L răstigni, să ne fie necunoscute. Dar, cunoscute să ne fie calea bisericeii și învățătura ei.

Cel puțin păcătos, ca și cel mult păcătos, să nu desnădăjduască, ci căindu-se să-și îndrepte ruga de iertare către Hristos.

Nimeni nu este atât de păcătos, încât să nu mai poată găsi putere, curățire și îndreptățire în Hristos, care a murit pentru fiecare din noi.

El nu dorește ca păcătosul să piară, ci ca să se întoarcă și să fie viu.

Părăsească-și deci, nelegiuitul calea sa și nedreptul cugetările sale, și să se întoarcă către Cel ce L-a răscumpărat.

GH. N. POPESCU

Pietroiu-Ialomița

CUVÂNT LA INSTALAREA C. PR. ST. ILIESCU

LA

PAROHIA COMUNALĂ „COPUZU“, JUD. IALOMIȚA

Cuc. Părinte și frați creștini,

Ne-am adunat astăzi în această bisericuță a satului Copuzu, spre a întări în slujba de preot și conducător de suflete, pe Părintele Iliescu, pe care Prea Sfințitul nostru Kiriach și-a pus mâinele și l'a uns în Domnul, spre a lucra cele ale preoției în acest sat. Ziua de azi, trebuie să fie în viața C. T. Părinte Iliescu, un eveniment, de care ne bucu-

răm nu numai noi colegii tăi de apostolat în Domnul, dar se bucură Sfinții, se bucură însăși biserica, mireasa lui Iisus, pentru că am dobândit un nou ales și uns în Domnul, în cinul nostru preoțesc, pentru mântuirea sufletelor acestui sat.

Și de ce ne bucurăm noi și îngerii de intrarea C. T. în cler?

1) Fiindcă prin taina „Preoției“ ești mai strâns legat de Dumnezeu, te-ai dedicat Lui, iar prin punerea mâinilor Ierarhului nostru, Prea Sfințitul Episcop Gherontie, ai primit un sigiliu, o pecete permanentă, pe care nu o poți pierde, nici chiar săvârșind păcate, fiindcă ai devenit omul lui Dumnezeu—homo Dei—.

2) Primind darul preoției, C. Tu ai devenit mijlocitor între om și Dumnezeu, pentru că împaci de atâtea ori cerul cu pământul, prin tine se coboară cele de sus la cele de jos.

3) Ca preot ai devenit reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. Ești un ministru al Domnului Iisus, după cuvântul Sf. Ap. Pavel: „Cât de mare este vrednicia ce ți-a încredințat Dumnezeu“. Cât de mare este cinul preoțesc. Te-a preferit Dumnezeu regilor și Impăraților, a pus cinul tău preoțesc, mai presus de toate cinurile, ba încă zic și mai mult; a preferit pe noi îngerilor, Arhanghelilor, scaunelor și Domniilor... vorbește un părinte bisericesc.

Dacă, dar, preotul este omul lui Dumnezeu; mijlocitor între oameni și Dumnezeu și reprezentantul Lui pe pământ, cine se poate asemana cu el, sau cine îl întrece în demnitate? Un simplu om, în nici un caz nu-l întrece, fie el chiar și domnitor. Cine dar îl întrece? Ingerii? Nu! fiindcă ei sunt martori la sf. jertfă ce se aduce în altar—sf. Liturghie—pe când preotul este însuși ministrul—săvârșitorul—acestei sf. jertfe. Ingerii în fața trupului dumnezeescului Iisus. cad cu fețele la pământ, preotul însă îl atinge și-l împărtășește sufletelor dornice de El. „O! Preotule, de consideri mărimea cerurilor, tu mai mare ești; de consideri frumusețea soarelui, a lunii și stelelor, tu mai frumos ești. Singur creatorul Dumnezeu te întrece“.

Iată preotul... Pe cât de mare este însă vrednicia serăvirei preoțești, pe atât de mari sunt și greutatea ei. „Nimic nu-i mai greu în viața asta, mai cu osteneală, mai primejdios, decât dregătoria de preot.“

Dar Păr. Iliescu nu te descuraja. Incepi slujba cu energie și cu mare băgare de seamă. Ales dintre mulțimea credincioșilor, ai fost orânduit la lucrurile dumnezeiești. Mijlocitor între oameni și Dumnezeu, roagăte neîncetat, adu jertfe și daruri pentru păcatele oamenilor ce ți s'au încredințat. Leagă și deslegă, săvârșește Sf. Taine, învață cu timp și fără timp și nu uita nici odată că ești serv al lui Hristos, aducându-ți aminte în rugăciuni și la Sf. Liturghie de cel ce te-a trimis aci să lucrezi ale preoției și ți-a transmis harul prin punerea mâinilor și rugă.

Iar voi, iubiți săteni, bucurați-vă cu sufletul și inima deschisă, de cel ce de acum încolo este păstorul vostru sufletec, mijlocitor între voi și Dumnezeu. Ascultați-l, supuneți-vă poruncilor lui, fiindcă sunt poruncile Domnului Iisus și ale Bisericii și pentru că aci este parohie comună — și nu de stat — ajutați-l în ce privește partea materială, căci el trebui să fie numai intelectual spiritual, misionar în Domnul Iisus, sfătuitor în Biserică și afară, mânuitor al Sf. Scripturi, deci neîncetat să se ostenească în câmpul scrierilor sfinte. pe care apoi să le împărtășească vouă. Dacă voi nu-l ajutați să-și aibă cele de trebuințe grijei și sarcinei familiare, atunci îl veți abate dela dedicația ce i s'a făcut, cuvântul lui va mai înceta și slăbi, atunci voi ve-ți răspunde, voi îl o-priți dela însărcinarea și „cum ve-ți crede în acela despre care n-ați auzit ? și cum să auziți, dacă nu aveți predicator?!)

Protopop Pr. Rădulescu—Ștefănești

FRĂȚIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A MIRENILOR DIN ARDEAL

În ziua de 5 Martie (Duminica Ortodoxiei) sa ținut la Cluj, adunare generală de constituire a Societății „Frăția ortodoxă română“ a mirenilor din cuprinsul Mitropoliei Ardealului.

La această grandioasă manifestație ortodoxă și națională, unică în felul ei până astăzi în țara noastră cu caracter creștinesc, au luat parte în afară de clerul și toți Ierarhii Mitropoliei ardelen și Înalt Prea Sfințitul Patriarh Dr. Miron Cristea.

Fruntașii neamului, indiferent de culoare politică, conștienți de clipele grele prin care trece Biserică și patria noastră scumpă, au alergat cu toții pentru ca să se înșire la luptă și să lucreze la promovarea ei și regenerarea morală a neamului românesc.

Cu prilejul constituirei acestei societăți, adunarea a lansat apoi următorul manifest către întreaga obște ortodoxă:

Biserica ortodoxă este mama iubitoare a Neamului românesc. Ea l'a povățuit prin toate încercările și primejdiile înviforatăului trecut istoric pe drumul marilor înfăptuiri și al strălucitelor izbânzi naționale. Ea l-a mângâiat în clipele de restriște, înoindu-i nădejdea în biruința dreptății și s'a bucurat împreună cu ei în clipele senine ale acestei biruinți.

Devotata purtare de grije a sfintei noastre Biserici ne-a

1) Cuvântarea este alcătuită din „Sfaturi p. Preoți“ de Ep. At. Mironescu

pregătit și unitatea politică, la temelia căreia stau atâtea suferinți și atâtea jertfe curate.

Când această institutie sfântă și-a verificat rostul ziditor și izbăvitor în trecutul vijelios al neamului nostru, nu e de cât prea firesc ca și în zilele de cumplite încercări ale prezentului, toate nădejtile înțelepte să fie îndreptate spre scutul divin al aceluiaș așezământ.

Viața noastră particulară și obștească este bântuită de cele mai crude lipsuri și necazuri. Pricina acestora trebuie căutată în păcatele cari ne întunecă idealurile, de aceea tămăduirea suferințelor nu poate veni decât prin puterile credinței și moralei propovăduite de Biserica noastră ortodoxă. Mântuitorul nostru Iisus Hristos este și astăzi marele doftor al sufletelor chinuite de povara păcatelor. Evanghelia Lui tămăduitoare și călăuzitoare către împărăția lui Dumnezeu, trebuie sădită zi de zi în sufletele noastre, în familiile noastre, în viața noastră obștească, pentru că numai astfel neamul nostru se va putea înzdrăveni din nou, ca să fie gata a înfrunța eroc toate primejdiile din oricari parte s'ar ivi ele, amenințând așezământul nostru religios și de neam.

Fiindcă Iisus cârmuește și îndreptează cu putere dumnezeiască, nu cu slăbiciune omenească.

Dascălul care se va inspira din iubirea lui Iisus față de cei mici, va zidi sufletul tinerimii cu mai multă dragoste și pricepere; judecătorul care se va inspira din dragostea lui Hristos va fi mai drept în judecarea pricinilor omenești; doftorul care se va inspira din mila lui Hristos, va fi mai devotat în slujba alinării suferințelor; chivernisorul averii publice cu frica lui Dumnezeu va fi mai cruțător—cu un cuvânt toate mădulele obștii românești, pătruns de duhul Evangheliei lui Hristos, își vor împlini slujba cu mai multă în-suflețire și cu mai mult devotament, spre binele neamului întreg.

Biserica este chemată să așeze Evanghelia Mântuitorului în centrul vieții noastre și cu ajutorul ei să reînsuflețească toate virtuțile neamului. Pentru înfăptuirea acestei opere mărețe însă, puterile și silințele clerului sunt neîndestulătoare. Rezidirea sufletească a neamului reclamă conștiința și devotata împreună lucrare a fiecărui credincios luminat al sfintei noastre Biserici. Mai ales prin viața lor trăită în duhul evangheliei lui Hristos și cu duhul eroicelor tradiții românești, intelectualii mireni sunt hotărâți a da nașiei pilda unei ortodoxii pe cât de active pe atât de cuceritoare, reasezând prin ea, în sufletul acestei nații, frica de Dumnezeu și iubirea de oameni, cele două virtuți de căpetanie, în stare să regenereze întreaga noastră viață obștească.

Cine slujește Bisericii dreptmăritoare, slujește neamului pe care Ea l-a ocrotit și l-a povățuit pe drumul marilor lui biruințe.

Cine este dușmanul acestui așezământ sfânt, este dușmanul neamului și al statului român întregit.

Cu aceste gânduri am întemeiat la Cluj în Duminica ortodoxiei (5 Martie) 1933, Asociația Creștină „Frăția Ortodoxă Română” a credincioșilor mireni din cuprinsul Mitropoliei Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramureșului, — și cu binecuvântarea înalților noștri Ierarhi, pornim lupta acea sfântă a credinței mântuitoare, nădăjduind că bunul Dumnezeu va binecuvânta cu roduri îmbelșugate silințele noastre.

Toți cei ce vor sprijini, cu cuvântul și cu fapta lor înțeleghătoare, scopurile creștinești ale „Frăției Ortodoxiei Românești”, vor face slujbă plăcută lui Dumnezeu.”

Această acțiune frumoasă și creștinească pornită de căturării din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș, merită toată lauda și am dori s'o vedem înfăptuită cât de curând și printre intelectualii noștri. Problema apărării Bisericii nu este numai datoria preoților, ci și a mirenilor, pentru care vom răspunde deopotrivă înaintea lui Dumnezeu.

În numărul viitor vom publica și statutele acestei societăți.

Diac. A. V.

NOTE PE MARGINEA REVISTEI „LECTII BIBLICE“

de Preotul I. O. Popa — Mănuclu

Cu tresăltări de bucurie în nădejdea unui ortodoxism activ, însemnând puternica lucrare duhovnicească întreprinsă de păr. I. O. Popa dela Independența, unul dintre cele mai entuziaste și active elemente ale preoțimii Ialomițene.

Cucernicia Sa a fost unul dintre puținii preoți, care a înțeles că trebuie să-și amplifice metoda de lucru religios, ținând seamă de un extraordinar complex de factori la cari ne obligă transformarea totală a societății de după războiu, pășind cât mai mult în mijlocul poporului spre fapte pozitive, spre un ortodoxism cât mai activ, și eșind din acea amorțeală care mărginea rolul preotului mai mult în cadrul strict al ritualului bisericesc.

Sectanții au exploatat intens această lipsă de adaptare a bisericii ortodoxe.

Lucrarea păr. I. O. Popa este plină de frumoase realizări și îndemnuri pentru alții. A organizat o mână dintre cei mai sărguincioși credincioși în domeniul spiritual și a făcut din școala biblică „Sf. Athanasie” centrul sufletesc al enoriașilor. Școala pregătește pe viitorii misionari ai credinții creștine ortodoxe.

O lucrare ortodoxă începută laolaltă de clerici, păs-

trători și administratori ai depozitului de credință și de mirenii, membri, ai bisericii este foarte frumoasă biruință a bisericii, ale cărei idealuri sunt ale tuturor. În felul acesta, acțiunea religioasă coborâtă în mijlocul enoriașilor devine acțiune socială, întemeindu-se încetul cu încetul o ordine socială bazată pe principiile credinței creștine. Aproape toate biruințele sectanților se datoresc numai misionarismului laic.

Cutezător în aspirațiile sale, deși modest în posibilități materiale, păr. I. O. Popa publică lecțiunile tinute elevilor din școala biblică, scoțând revista „Lecții biblice pentru săteni”, pentru care nu găsim destule cuvinte de prețuire.

Literatura noastră apologetică și misionară se îmbogățește cu încă o lucrare de fond.

Scrisul dovedește o conștiință răsbită de Evanghelie și un temperament combativ-apologet. Este îndreptată contra celor aproape 30 secte anarhice și dizolvante, cari atacă cu o furie diabolică biserica strămoșească, cu scop de a distruge ordinea creștină și de a sfărâma unitatea românească.

Statul, în spiritul lui desagregant, le tolerează până la nepăsare, uitând de cele mai vitale interese ale lui.

În fața acestei primejdii, lucrul păr. I. O. Popa este la locul și la timpul lui. Biserica nu numai că trebuie să cultive o ofensivă rodnică, ci trebuie să se pregătească și de o apărare serioasă.

Articolele sunt întemeiate pe o argumentație trainică și desfășurate cu o adâncă înțelegere a chestiunilor religioase, pentru cari sectanții găsesc interpretări tendențioase. Pe teren religios, e ușor să pervertești pe cel puțin pregătit. Autorul lămurește adevărul credinții noastre față de vrășmași și arată poporului de partea cui stă dreptatea.

Ca formă, revista este scrisă într'un stil accesibil tuturor, deși e o revistă de știință teologică. Autorul s'a coborât la nivelul intelectual al sătenilor, atât ca fond cât și ca formă.

Revista poate fi folosită și de preoți fiind o bună călăuză, în combaterea sectelor.

Apelăm la buna înțelegere și apreciere a cucernicilor preoți ca să sprijine revista prin abonament. Păr. I. O. Popa n'o să se îmbogățească depe urma revistei și n'a scos-o în acest scop, după cum au afirmat unii dintre frați roși de gelozie. Cine n'are idee de cum se scoate o revistă nu știe câtă cheltuială bănească și muncă se leagă de această patimă...

Osteneala păr. I. O. Popa merită toată lauda. Aceasta cu atât mai mult, cu cât și Sfinția-Sa s'ar fi putut dispensa de atâta trudă pe ogorul lui Hristos, ca cei mai mulți dintre noi, cari dormim ca lucrătorii de cari vorbește Sf. Evanghelie după Matei, la cap. XIII V. 25.

Preot Alex. Z. Ionescu
Radu Negru-Ialomița

MIȘCARE ÎN CLERUL EPARHIEI CONSTANȚA

Demisii de Preoți

Preotul Manea Georgescu, parohul parohiei Brătianu, jud. Ialomița a demisionat din acest post pe ziua de 1 Ianuarie 1933, pentru a-și regula drepturile la pensie.

Preot Ioan Aionesei parohul parohiei Carol I, jud. Constanța a demisionat din acest post pe ziua de 1 Martie 1933, pentru a-și regula drepturile la pensie.

Decese de Preoți

Preot Marin Haralambie ajutător la parohia Slobozia, județul Ialomița, a decedat pe ziua de 10 Februarie 1933.

Transferări de Preoți

Preotul Grigore Popescu dela parohia comunală Ceatalar, județul Caliacra a fost transferat pe ziua de 15 Decembrie 1932 la parohia comunală Floroaica, județul Ialomița.

— Preot I. Stănculescu dela parohia de stat Echiscea, județul Caliacra, a fost transferat pe ziua de 1 Decembrie 1933 la parohia comunală Călina, acelaș județ.

Hirotoniri de Preoți

Seminaristul Florea Pătroișiu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Osmancea, județul Constanța, pe ziua de 15 Decembrie 1932.

— Seminaristul Ioan Vasiliu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Zorile, jud. Constanța, pe ziua de 15 Decembrie 1932.

— Seminaristul Vasile Gheorghiuță a fost hirotonit preot și numit preot ajutător la parohia Carol I, jud. Constanța pe 1 Ianuarie 1933.

— Seminaristul Ioan Gh. Bălan a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Ceatalar, jud. Caliacra, pe ziua de 15 Decembrie 1932.

— Seminaristul Ioan Gh. Leonte a fost hirotonit preot și numit ajutător la parohia Brătianu, jud. Ialomița, pe ziua de 1 Decembrie 1932.

— Seminaristul Ion Răsvan a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Valea-Rusului, jud. Ialomița, pe ziua de 15 Decembrie 1933.

— Seminaristul Ioan Belciu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Condești, jud. Ialomița, pe ziua de 1 Ianuarie 1933.

— Seminaristul C. Grigorescu a fost hirotonit preot și numit

paroh al parohiei comunale Nicoleşti, jud. Ialomiţa, pe ziua de 1 Ianuarie 1933.

— Seminaristul Dinu N. Soare a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Satâlmâș, jud. Ialomiţa, pe ziua de 1 Ianuarie 1933.

— Seminaristul Ștefan Bumbac a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Potârnichea, jud. Constanța, pe ziua de 15 Ianuarie 1933.

— Seminaristul Dumitru Seceleanu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Nuntași, jud. Constanța, pe ziua de 1 Ianuarie 1933.

— Seminaristul Nicolae I. Florea a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Beilic, jud. Ialomiţa, pe ziua de 1 Ianuarie 1933.

— Seminaristul Chiru Vlad a fost hirotonit preot și numit ca ajutător la parohia Carali, jud. Caliacra, pe ziua de 1 Fevruarie 1933.

— Seminaristul Grigore Georgescu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei de stat Echiscea, jud. Caliacra, pe ziua de 1 Fevruarie 1933.

— Seminaristul Stelian Iliescu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Copuzu, jud. Ialomiţa, pe ziua de 15 Decembrie 1932.

— Seminaristul Gh. Minăilescu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Palazul-Mare, jud. Constanța, pe ziua de 1 Fevruarie 1933.

— Preot Vasile Gheorghică a fost numit paroh al parohiei Carol I, jud. Constanța, pe ziua de 1 Martie 1933.

Numiri de Cântăreți

Ioan Sfera a fost numit cântăreț onorific la parohia Vulturești, jud. Caliacra, pe ziua de 1 Martie 1933.

— Domnul Sergiu I. Tilea a fost numit profesor suplinitor la catedra de Religie dela școala de cântăreți bisericești Constanța, pe ziua de 15 Fevruarie 1933, în locul Prea Cucernicului Econom Anastase Popescu demisionat.

Transferări de Cântăreți

Cântărețul C-tin Sperlea dela parohin Rasoviceni, jud. Caliacra a fost transferat pe ziua de 15 Decembrie 1932, la parohia „Adormirea”—Cavarna, acelaș județ.

— Cântărețul Ioan Popescu dela parohia Răcari, jud. Constanța, a fost transferat pe ziua de 1 Ianuarie 1933 la parohia Carapcea jud. Caliacra.

— Cântăreții Ghiță S. Zamfir dela parohia Sărățeni și Alexandru Gh. Dumitru dela parohia Sălcioara, ambele din

jud. Ialomița, au fost transferați pe ziua de 1 Ianuarie 1933, unul în locul celuilalt.

— Cântărețul Constantin Bădeanu dela parohia Negru-Vodă, jud. Constanța, a fost transferat pe ziua de 1 Ianuarie 1933 la parohia Podu-Lupi-Ialomița.

— Cântărețul Gh. Grama dela parohia Cadievo, jud. Caliacra, a fost transferat pe ziua de 1 Martie 1933 la parohia comunală Vulturești jud. Caliacra.

— Cântărețul Panait Norocel dela filiala Velifacă jud. Caliacra, a fost transferat pe ziua de 1 Martie 1933 la parohia comunală Vulturești jud. Caliacra.

Demisii de Cântăreți

Cântărețul Stoica Mihai dela parohia Sărățeni, jud. Ialomița, a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Ianuarie 1933.

— Cântărețul Gh. Drăgan dela parohia Reviga, jud. Ialomița a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Fevruarie 1933.

— Cântărețul Gh. Scordilă dela parohia Sf. Nicolae-Balcic, jud. Caliacra, a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Martie 1933.

— Cântărețul Chiru Timofte dela parohia Prisăcani, jud. Caliacra, a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Martie 1933.

— Cântărețul Dumitru Rașcof dela parohia Șabla, jud. Caliacra a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Martie 1933.

— Cântărețul Dobre Florescu dela parohia Bugeac, județul Durostor, a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Martie 1933.

— Cântărețul Iordan Rusef dela parohia Caraomur, jud. Durostor, a fost considerat demisionat pe ziua de 15 Ianuarie 1933.

— Cântărețul Miltiade Stănescu Nedelcu dela parohia Bordușelu, jud. Ialomița, a demisionat pe ziua de 1 Fevruarie 1933.

— Cântărețul Toma Nicolae dela parohia Broșteni-Ialomița, a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Martie 1933.

— Cântărețul Ilie Gh. Popescu dela parohia Manasia-Ialomița, a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Ianuarie 1933.

DARURI ȘI MULȚUMIRI

Parohia comunei Orezu, jud. Ialomița, aduce și pe această cale vii mulțumiri următorilor credincioși, cari au făcut danii Sf. Biserici din acea parohie.

1. D-rei Anișoara Nicolescu-Balaciu, care a dat pentru iconostas un acoperământ în val. de lei 150, lucrat din mână.

2. D-lui Nicolae Mihaiu-Piersica pentru cumpărarea Triodului în val. de lei 875, legat în piele și pânză și 1 copie aurită în val. de lei 400.

3. D-lui Gheorghe Gh. Marin pentru procurarea Mineiului pe Martie în val. de lei 510 legat în pânză.

4. D-lor Ion Buzoianu, Radu Năstase și Lucreția N. N. Mihaiu pentru procurarea cărții „Slujba Invierii“ în val. de lei 130.

5. D-lor Marin D. State, care a dat lei 2000; Ștefan Gheorghe care a dat 1000 lei; Stoian Sima care a dat 800 lei; bătrânei Maria D. State care a dat 60 lei; precum și altor enoriași ceau avut evlavie și dragoste de a împodobi sf. locaș cu un rând de veștminte din fir de argint în valoare de lei 14.000.

6. D-lui Dumitru Ghinescu pentru un dulap în care se păstrează sf. vestminte și cărțile de ritual.

7. D-lui Ioan Z. Nițu, care a dat acoperământ pentru sf. masă și unul pentru iconostas ambele făcute de mână.

— Idem Școala primară—Caraiman, jud. C-ța, aduce și pe această cale călduroase mulțumiri P. C. Preot Vasilescu dela parohia Ion Corvin, pentru că a dăruit din inițiativă proprie, un clopot pentru treburile sus numitei școli.

PUBLICAȚIUNE

Epitropia bisericii parohiale, cu hramul Sf. Nicolae din comuna Axintele, județul Ialomița, aduce la cunoștința amatorilor că în ziua de 19 Martie 1933, la sediul cancelariei parohiale, se va ține licitație publică orală, începând dela ora 3 p. m., pentru scoaterea în vânzare a salcânilor aflați în curtea bisericii „vechi” și la cimitirul „Bobonea” din această parohie.

Spre a fi admiși la licitație, D-nii concurenți vor depune garanția de 5% în numerar.

Dacă la această dată, nu se va putea ține, licitația se amână la 27 Martie a. c. aceiaș oră.

Dacă nici la această dată nu se va putea efectua se amână pentru ultima oară la 3 Aprilie a. c. aceiaș oră.

Președinte, *Pr. paroh Victor Dumitrescu*

Epitropi { Radu N. Sârbu
Niță Dincă
Soare I. Petre

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANȚA

Domnului

P. C. Sale

Comuna

Parohia

Județul

PUBLIKAȚIUNE

Epitropia bisericii parohiale, cu hramul Sf. Nicolae din comuna Axintele, județul Ialomița, aduce la cunoștința amatorilor că în ziua de 19 Martie 1933, la sediul cancelariei parohiale, se va ține licitație publică orală, începând dela ora 3 p. m., pentru scoaterea în vânzare a salcânilor aflați în curtea bisericii „vechi” și la cimitirul „Bobonea” din această parohie.

Spre a fi admiși la licitație, D-nii concurenți vor depune garanția de 5% în numerar.

Dacă la această dată, nu se va putea ține, licitația se amână la 27 Martie a. c. aceiaș oră.

Dacă nici la această dată nu se va putea efectua se amână pentru ultima oară la 3 Aprilie a. c. aceiaș oră.

Președinte, *Pr. paroh Victor Dumitrescu*

Epitropi { Radu N. Sârbu
Niță Dincă
Soare I. Petre

PUBLICAȚIUNE

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANȚA

Domnului

P. C. Sale

Comuna

Parohia

Județul

Episcopul
Sfânta Episcopie
Sfânta Episcopie

Episcopie